

ΟΤΑΝ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΣΕ Η ΛΕΥΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΤΗΝ ΡΩΣΣΙΑ ΤΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

Η «Οχράνα» κι' ο πανίσχυρος όργανισμός της. Πόσις κατετάσσοντο σ' αυτή. Τι μέτρα ελαμβάνοντο γιά την ασφάλεια της ζωής των Τσαρών. Έπικρατούσαν και αστυνομικοί. Πώς «εξακαθάριζε» τε έδαφος. Ο όδρος της Σιβήριας, κτλ. κτλ.

ΟΧ κοινό των Τσαρών, ή μυστική αστυνομία είχε τάξει σπουδαίο ρόλο στον σκληρό αγώνα της αυτοκρατορικής εξουσίας έναντι των διαφόρων σινοιστών, οι όποιοι παρασκηνιάζαν έπιγονοτεχνία μέσα στο σοσιολόγιο, την ανάπτυξη του ταξικού καθεστώτος.

Η μυστική αυτή αστυνομία με τον πολύπλοκο, πολυπλόκαμο και πανόχτρο όργανισμό, τον οποίο οι καταδικασόμενοι επαναστάται είχαν ένονοιάσει «Οχράνα» — σωματωχολογία δηλαδή — είχε άποψη το δικαίω της δράσεώς της σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα.

Η «Οχράνα» έπαιζε ρόλο σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα, από τους πρωταγωνιστές σπουδαίους ρόλο κι' από τους πρωταγωνιστές.

Οι κοιλότητες αυτές ήταν χωρισμένοι σε τρεις κατηγορίες: Στους άνοχηταίς, στους τσαρικούς ή άποστολή αυτών ήταν να προαχθούν σιγήν και φασαρίες για να τις αποδώσει κατόπιν στους επαναστάταις; και να δικαιολογούντα τα σκληρά, και βάβαρα αυγά, μέτρα που λάμβαναν τα κράταις έναντι των τους και στους καταδότης.

Η φιλοζωμιαία, ή δαμα του γένους και των περιπετειών έγινε πολλούς και πολλές να κατατάσσοντα στον τομέσο αυτών αστυνομικό όργανισμό. Η αλήθεια ήνε ότι πληρώνόντουσαν. Μίσσην όμως μεγάλον κινδύνο να χάσουν τη ζωή τους, έπειδή οι Ρώσοι επαναστάται δεν χωράτανε διόλον από τη στιγμή που απομάσζαν να αναλάβουν ένα αγώνα κατά της εξουσίας.

Αποκλιμακωτός σοκός της «Οχράνας» ήταν να παρακολουθή τις κινήσεις και να εξολοθύνει ένοχους που σχεδίαζαν δολοφονικές άποπειρες έναντι των σημανόντων πολιτικών προσώπων, να έμποδίζην την κληρονομία επαναστατών φιλιόλων και προσηγορευμένων βιβλίον και να κατάσχη τα όπλα και τα πολεμολόγια που προσηγορευόντουσαν από το έξωτερικό ίδιος ή έχθροι του καθεστώτος. Με δύο λόγια: Ν' απομακρύνη από την Ρωσία κάθε κινδύνο διασολέσεως της τάξεος.

Δέν έπαύσει καμιά άμφιβολία ότι οι αστυνομικοί αυτοί θα μπορούσαν, με τα μέσα που τους διέθετε το κράτος, να καθαρίσουν μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα την Ρωσία από κάθε επαναστατικό στοιχείο. Είχαν το δικαίωμα να φανούν όσο σκληροί ήθελαν.

Όπόσο, τα όργανα αυτά δεν έδειχναν εξαιρετικό ήλιο στην έξασση των καθηόντων τους. Γιατί; Γιατί, αλλοπάταια, άν εξολοθύναν νομοιάς τους άναρχοταίς του καθεστώτος, θα έμναν χωρίς δουλειά. Και αυτό δεν τους σκεφερε βέβαια...

Είπωσ παραπάνο ότι την «Οχράνα» την αποτελούσαν άνθρωποι που κατετάσσοντο στον όργανισμό αυτών είτε από φιλοζωμιαία — έπαρσαν πράγματι έπιγονο τεμθό — είτε από την έπιθυμία, την τυχοδιωκτική έπιθυμία, να γνωρίσουν έντονες συγκινήσεις και δραματικές περιπέτειες. Απομονώσαμε όμως να

σας ροίμε ότι τα περισσότερα από τα όργανα της «Οχράνας» ήσαν άνθρωποι που ήθελαν να προσφέρουν τις έδουλεύσεις τους στο κράτος, όχι για κανένα άλλον λόγο, μη έπειδή είχαν κάθε σιμαφέρον να εξολοθύνουν για όρισμένες αξιόποινες πράξεις τους...

Δέν πρέπει να μάς θεωρήσετε έπιφοβόλοους άν σας πληροφορήσομε ότι ή προσέσσια του τσαρικού καθεστώτος από τους κοσοποιούς είχε άνατιθη σ' ανθρώπους πιο έπιβλαβείς κι' έπιβλαβήνους και από εκείνους που κατεδίκωναν...

Κι' έτσι οι επαναστάταις, διαρκώς κεντημένοι από τους αστυνομικούς, χωρίς να βρίσκον μια στιγμή ήσυχία, πέχοντας στις παγίδες όφρων γινάσκων — μυστικών πρακτόρων της «Οχράνας» — συλλαμβανόμενοι, ανακρινόμενοι, φυλακίζόμενοι για ν' απομακρυσθούν σε λίγο και να σκληρυνθούν και πάλι, πριν προφθάσουν ν' άνατύνουσιν ελεύθερον άερα, είχαν να παλαφούν μ' ένα έχθρο πανόχτρο, όργανομένο και άκατάβλητο.

Η κατάσχεσις ενός φίλον επαναστατικού ήμμερικού σ' ένα δωμάτιο, είχε γι' άποτέλεσμα την καταδίκη σε άναρχοταία έργα στη Σιβήρια και του νοκιάη και του ίδιότητος του σπιτιού. Κάποτε, όργανα της «Οχράνας» άνεκάλυφταν μια έπισητη έπιστολή σ' ένα σπιτι, στο όποιο έμναν δέκα φοιτητα. Θέλετε να μάθετε την συνέγεια της ίστορίας; Και οι δέκα αυτά φοιτητα καταδικάσθηκαν σε ένα, αλάφω αν μεταξύ αυτών έπληχαν άρκετοί που άγνωσσαν την έπισητη της έπιστολής.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Ο ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ (Έργον του Μπουκερό)

Και στον πιο άγριο πόλεμο, ο στρατιώτης διατηρεί έστω και μια άμυδα έλπίδα ότι μπορεί να έπισητη έπιπονος σπιτι του. Όσοις απομασεί έμωσ να λάβη ενεργόν μέρος στο επαναστατικό κίνημα της Ρωσίας, έστετε συγκρότους να λάβη και την άπομασι ότι ή μέρες της ζωής του ήσαν πια μετοημένες.

Όπόσο, οι Ρώσοι επαναστάταις, πιστέοντας με φανατισμό στην ιδεολογία τους, έπέμναν από αγώνα τους. Και μωροί και νεις να πη ότι... άνταμείφθησαν για τις φιλέτιμες προσπάθειές τους. Μέχρι της έπισης που έπεος ή αυτοκρατορία, κατόρθωσαν να δολοφονήσουν όλους σχεδόν τους κατά διαστήματα έπιγονούς των Έσοτερικών. Έξ άλλον, ελάττωτοι ήνε οι τσάροι εκείνοι που δεν πέθαναν δολοφονόμενοι ή από σιγγενείς τους ή από ραδιούργους αλλοίους ή και από επαναστάταις...

Ένοσείται τόφα ότι το κράτος λάβανε «δρακονταίς» μέτρα για την προστασία των αυτοκρατόρων από κάθε άπάπειρα. Όταν ο τσάρος Νικόλαος Β', ο τελευταίος αυτοκράτωρ της Ρωσίας, έκανε κάποτε ένα ταξείδι στην Κορμαία, σ' έλο το μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, σ' έτασι δηλαδή δυό περιτον χιλιάδων χιλιομέτρων, είχαν παραταχθή μεγάλες δυνάμεις στρατού. Η γενική αστυνομία, ή μυστική αστυνομία, ή ειδική αστυνομία της αυτοκρατορικής Αύλης, οι κοζάκοι, οι χωροφύλακες, οι σωματωχολογες, το έπιπό και το πέλιό, είχαν τα βλέμματά τους γυρισμένα προς τον τσαρο, για να τον προστατεύσουν από κάθε κινδύνο.

Πολλές μέρες πριν φθάσει ο αυτοκράτωρ στην κομωτολι Λιθάν...

τια, διάκληρα τάγματα στρατιωτών είχαν σχηματίσει ένα μικρό, για άδικα πέραστο τμήμα, γύρω από την Ελλάδα που θα φιλοξενούσε τον Νικόλαο. Εκ παραλλήλων, λόγω κοζάκων τριγωνούσανε στα προφύγια, συλλυγόμενοι, προληπτικώς κάθε ύποπτο, κλοντας ξένους στα οπία και... άνασφάλτους αγνά το Έδαφος, με την άλλη έννοια ότι οι έλληνοεπίτι είχαν τοποθετήσει δυναμίτιδα σ' ένα ορισμένο σημείο.

Έτσι, αφού καθάριζε ο ταύρος από κάθε ύποπτο στοιχείο (αυτά έξιστοζόντο για λόγους προληπτικούς οι μισοί κατοικοί της Κομισσο, αλλά και ο άποστολάτος, ενθαρσιμημένος από την τάξη και την καθαριότητα που έβλεπε τριγύρω του. Ο ανλοκόλαζες προσπαθούσαν τότε να τον πείσουν ότι ο ταύρος τον λάτρει και ότι υποφέρει να ζυλοερωση ελεύθερα στις δόξιας, βέβαιος ότι δεν θα τον άπειλοσε ο παρομοιώς κ' άνδρος. Όσοσο, όταν ο ταύρος έξεδήμονε την επιθυμία να ζήσει ένα μικρό περιλάτο, τον συνωδέναν δυο ή τρεις ήπακω κ' οι ήπακεις είχαν έστρωμένα τα όπλα τους προς όλες τις διευθύνσεις, έτοιμοι να προβοήθουν έκεινον που θα είχε την άτυχία να εμφανισθή στο όριο του άποστολάτος! ***

Μα οι έλληνοεπίτες παραμένονταν πάντοτε, Άρρηκόντας τα μέτρα που έλάμβαναν ή άρχιζε άναγχιόν τους, περιμεναν την κατάλληλη ευκαιρία για να δολοφονήσουν τον ταύρο. Τι σημασία είχε άν τα δικαστήρια δεν έβαν σημασία είχε άν τα δικαστήρια δεν έβαν άλλη δολοφία παρ' ό να καταδικάζουν έλληνοεπίτες σε θάνατο ή σ' έξορία στη Σιθρία; Έκεινοι διαγράφον πληθύνονταν. Και οι χονρισμένοι δόξιοι που δολοφούσαν στη Σιθρία, ήσαν πάντοτε γενιάτο από μαζικές σιγές καταδικάζον, που βάδιζαν με άλοποδομμένα πόδια, και με την άγροτην έπιτήρησι των ήπακων φρονούν τους... Ο Πέτρος ο Μέγας είχε πρ'ότος την... έπιτηρησι να μεταφέρει τους συνωπότες, τους άνώτερες και τους έγγλημιστες στη Σιθρία, γιατί κάθε άποστειρα άποδορ'άσεσι από την έφημια αυτή ήταν καταδικασμένη σε βέβαιη άποτυχία.

Υπάρχει διάκληρη φιλολογία για την ιστορική ζωή που προνοήσαν οι κατάδικοι στη Σιθρία. Την ζωοφόρη άωσις είδαν της «Λευκής Κοιλιάσε» της Σιθρίας, την έδωσε ο Αστομαβ'β'α, ο μεγάλτερος Ρώσος μυθιστοριογράφος, στο συνταγματικό γεροτάξ του, που φέρει τον τίτλο «Λευκοί από το Σπ.τι των Πειθαυόνων». Οι άναγκάστα μας θα έξουν βέβαια, από πολλές σχετικές σελίδες που έχουν δημοσιεύσει ως τώρα, ότι ο Αστομαβ'β'α πέρασε τέσσερα χρόνια στα κάτεργα της Σιθρίας, με την άσυστατη καθήκονα ότι έλαβε μέρος στην έλληνοεπίτική άργ'άνοσι του Πετροσέβ'β'α.

Ο ρωσοεπίτινικός πόλεμος, ο έποιος είχε τέλος τόσο άτυχες για τη Ρωσία, ενόησε έξαιρετικώς την άνάπτυξι του έλληνοεπίτικού κινήματος στην Άγια Άποστολασία. Άποτίθεσι της πεινας και της άδυσχ'άς, που έπαισαν τότε στη Ρωσία, ήταν ή πρώτη έλληνοεπίτικη του 1905. Μα έπαισε να χροσθή ο ρωσοεπίτικός και τη σημασία του μεγάλου πολέμου, για να βροθ'ν οι έλληνοεπίτικη την ευκαιρία να έπιβληθώσι.

Μόλις έπεράτησε ή χρονοεπίτικη έλληνοεπίτικη του Οκτωβρίου 1917, οι σύντροφοι άνοιξαν τις φυλακές και έλευθέρωσαν όλους τους κρατούμενους. Και οι χροσθ'νοι κατάδικοι έβαν δικαστά των δικαστών τους. Με μόνη την διαφορά ότι την «Οζούνα» την διεδ'εχθησαν άλλες νοσητικές άστυνομίες, χειρότερες και από την πρώτη: Η Τσέκα και ή Γκεκεου.

Το καθιστώσ έλλάξε στη Ρωσία. Μα ή τρομοκρατικώς μέθοδοι πορ'άμενοι ή ίδιες, με άλλη άνομισία!

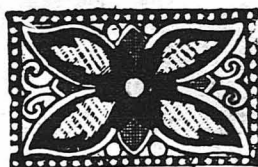
ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ... ΦΑΡΜΑΚΑΠΟΘΗΚΗ!

Ένας Άμερικανός γιατρός, θέλοντας να άποφύγη να κοιβαίλη μαζί του τη βάλτσα του με τα διάφορα φάρμακα, βρήκε τρόπο να βάξη τα μπαστούνια των φαρκάκων του μέσα στο... μπαστούνι του.

Το μπαστούνι αυτό είχε κοσμομένο από σκληρό ξύλο, είχε κοφ'ιο και' όλο το μήκος του, κ' έχει τρία κατάγια στη σειρά, μήκους μιας σπιθαμής το καθένα, τα όποια άνομοζλεύονταν με σούστα.

Το έξωτερο του μπαστούνιου αυτού, το όποιο, φυσικά, είχε άρκετά σεβαστών διαστάσεων, δεν διαφέρει κατά τα άλλα διόλου από τα κοινά μπαστούνια.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΕ Μ'Α ΠΟΝΕΜΕΝΗ

Τόν Πόνε σοι, γιοτή η γή, πόσο τόν ξησα βάδισα
 κ' έγώ στα περασμένα!
 Πόσο τα μάτια φείδω του, που σοι σπαράζον την καρδιά,
 με σπάρ'αζαν και μένα!
 Την άγρια τούτη σιγορή με τόν άπείλετο βούθ,
 που άνοχ'ησε μπροστά σου,
 να τη μετρήσεις δεν μπορείς ως τη μετρώ ή ξένη έγώ
 που βρίζουσι μακριά σου
 Πόση η έμ'η κ' ή σιγορή, να δης το δράμα της ζωής
 πως παύετ' έδω γάτο
 κ' άποστειρα να χροσθ'ις με το μυστήριο της σιγής
 του φεβροφ' θανάτου...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

Πάει κ' ή γηρή στο χοροστάσι
 άνασφάλτους στο ρούθι
 στενά χρονο να προηόση
 νιος και νιές να ξαναδή
 Κι άν τόν σέβονταν το χορό
 όπως τόν παλιό χορό!

Κι έτσι άρχιζε να ποιάξη
 γνόμους και πανάματα
 και το που την τρώει μαρ'ά
 να ξεγνώη με φέμια,
 Γιατί έδώρουν, μη σιγομύλια,
 πως γνόμους κοιλλοίλια!

— Σήνω, Δέσπο, το γεγάλι
 και σοι κούρ'ησε ο λαμός,
 Λευτέρ' άσ' τον να προβ'ή
 στους λεβέντες πειρομ'ό,
 Κρίνο άποστειρα, άνομισμένο,
 πως τον κοιτάς κλεισμένο!

Παύ στροτά, Μαριώ, το ποδι,
 παύσε άναφο το μαντήλι!
 Σα σμασιμένο άγατο ρούθι
 ποιάζονε τα δυό σου χείλη,
 Ποιά σ'αγαύελλισα θάρδη
 να τρυφήση τέτοιο άνθ!

Άχ, Κρίνω, και να μπροθ'ου
 νίχα τις παλιές μιαιές,
 Ήσαν χροηλοβλοπούσα
 μα ριχνα κροκά σ'αίτες,
 Τι κοιτάς τα δυό σου άστειρα
 σ'ην έλασθ'ουσα άνομισία!

Άγ'α το γεγάι σου, Άφροδο, και κροτήσον άναγκητή,
 Μάγοιλο έχεις σ'ην το ρούθι,
 Κείνος που θα το γεγ'ή
 θέλει και κροθ'ι να όρηση
 που λιγάκι σ'ην κροθ'ισα.

Άδσε, Μελ'ο, τα μαλλιά σου
 ν' άποθ'οθ'ινε σ'ην άποθή
 να κροθ'η στην άνομισία σου
 την καρδιά σου έκεινος π'όχει,
 Χροσ'α σ'αχ'ια στο λαμό σου
 θεμιστής θάρδη ή άνομισός σου.

Τι τρώτε έτσι, κοπέλλες;
 τι γελάτε, λιγερές;
 Σανατωφ'αμα έξω; τρέλλες;
 Σε λιγάκι έξω χροσ'ές,
 Κρίνα μ'οστειλ'αν μαντάτα
 Κι' ο καιός μου είνε στη στροτά!

Θά φανή κ' έμ'έ ο δικός μου
 Δε θ' άργηση... δε θ' άργηση!
 Κι' άσ' τα βάθη του άλλου κόσμου
 θάρδη να με κροθ'ήση,
 Ξέρω πως φυλάει καρτέρι
 να με πάη σ' άνήλια μέρη!

Στου καιός μου τη λιμ'ερια
 — νύχη νύοεμη στα ξένα —
 όσα βρίζονταν εκεί ταρία
 θε να με κροθ'ον και μένα
 Για να σένω το χορό
 όσο τόν παλιό χορό!

ΛΑΥΡΑΣ